

Yviri á Vestaru kai tók Andreas Debess ímóti teimum deyðu hvalunum. Við einum blonkum dolki opnaði hann dýrinu, so tarmarnir hvöldust út. Eg kom at kenna Diaba í 1973, tá eg byrjaði at arbeiða hjá Balslev. Og eitt tað besta, sum er hent fyri meg, tað vóru nettup tey árinu, eg hevði mína gongd á eystaru bryggju. Mennirnir har áttu ein lykíl til Havnina, sum ikki fanst nakra áraastaðni. Um til ber at tosa um eitt upprunafólk í býnum, so vóru tað nettup hesir menn og teirra familjur. Har kom eg at kenna nakrar av synunum hjá Krút skógmakara, nakrar Kákamenn, onkrar úr Funningstovu, úr Kina, synirnir hjá Talis, Helga á Krákusteini, og ikki minst Ludvig Olsen, vanligu róptur Fúli. Ella rættari: Ludvig Olsen lærði eg aldrin at kenna. Men tey fimm árinu, eg arbeiddi hjá Balslev, gjørdist eg hugtikin av mongu søgunum um mannin. Kortini minnst eg hann sum ein hávaksnan, rakeleiddan mann, og eftir hvat teir søgdu, var hann kreppuárinu í 50'unum, ein av teimum hörðu fakkfelagsmonnum hjá Havnar arbeiðsmannafelag. Sum hansara eyknevi eisini ber boð um, kundi hann hava ein rættiligan sjáldsaman málbúð.

Kona ein av hansara arbeiðskammeratunum lá undir knívinum úti á Landssjúkrahúsinum. Hon hevði verið álvarsliga sjúk, og allan fyrrapartin biðaði arbeiðskammeraturin spentur eftir boðum frá hospitalinum. Nakað aðrenn døgurða ringdi so telefonin, og hann fekk at vita frá læknanum, at báðar eggjurnar vóru tiknar, men at konan var uttan fyri lívsvanda. Hetta fortaldi hann Ludvigi, meðan teir gingu heim á døgurða, og tað fyrsta Ludvig gjørdi, var at ynskja manninum til lukku.

– Við hvørjum, spurdi arbeiðskammeraturin ovfarin.

– Við at eggjastokkarnir eru fjernaðir, svaraði Ludvig. Endiliga ert tú sloppin av við hesa svøbuna, ja hendan ósjónliga berlinmúr, ið gongur ígjøgnum hvørja einastu song í verðini, og fær menn at snippa øll tey

Nakrir av bygningunum, ið hýstu nógva virkseminu á Eystaru bryggju í 70'unum

bestu árinu. Nú eru allir trupulleikar loystir. Hugsar til. Nú kanst tú kempa við blonkum vápnunum. Stoyta og spula og takka Skapanum fyri hvørja avgongu. tillukku maður, endiliga skjeytst tú papegoyuna!

Ein so robusta ugga hevði arbeiðskammeraturin aldrin fingið! Men soleiðis kundi Ludvig Olsen vera.

Várið 1999 byrjaði við einum »vitaminríkum grinda-drápi«, sum Tóroddur Poulsen einaferð tók til í eini yrking. Og meða fólk kannaðu dýra fongin, ið bleiv hivaður upp á kaiina, kom sleiparin hjá Skipasmiðjuni inn á vánna við tveimum kempu russarum aftan á sær. Allarhelst vóru skipini frá Bresnjevitiðni, tað skeiðið, tá tað var populært at siggja ein KGB agent í hvørjum sovjetiskum fiskimanni, sum gekk túr í Havnargötum.

Men Sovjetsamveldið er ikki til longur. Í dag ráða frælsu marknaðarkreftirnar treytalest. Og hóast marknaðarbúskapur ikki neyðugvís merkir vápnad kríggj, so merkir tann búskaparskipanin í øllum førum kríggj um marknaðir, og tey lond, sum ikki fóta sær í marknaðarkrígnum, er null og nothing í hesi verð.

Men tað eru ikki bara tey eysturveipeisku londini, sum standa í broyting. Vit hava lyndi at gloyma, at eisini norðurlenska vælferðarsamfelagið stendur í broyting. Tað merkir víðari, at tað Danmark, sum sambært íhaldsmonnum skal vera garanturin fyri føroyskari vælferð, kanska er

hamskift um eini 8-10 ár. Komandi danska stjórnin við Anders Fogh Rasmussen sum stjórnarleiðara, fer valla at geva føroyingum nakrar sersømdir, tá tað almenna Danmark verður privatiserað.

Men munnu føroyingar ikki kortini fara at hóra? Setti ein Ludvig Olsen henda spurning, hevði hann kanska svarað, at ístaðin fyri alt hetta nasjonala snakkið, so hava føroyingar brúk fyri einum kraftigum Junghans vekkara, so teir kunnu vakna til arbeiðs um morgunin. Tað er heldur ikki til stuttleikar, at sólin stríðir seg upp úr havsbrúnni. Tað er ein meining í tí. Sólin biður okkum gera dagsins gerning. Ordilugum fakkfeløgum hava vit eisini brúk fyri. Nasjonalisma uttan fakkfelag, er ein beiskur og ekul drykkur. Hóast tjóðveldið verður stovnst, fara heykarnir ikki at snáka sínar kløur. Eg veit ikki, hvussu nógva Ludvig Olsen svermaði fyri tjaldrinum. Men eg ivist ikki í, at spik, væl turstað spik, hevi frøtt henda rakeleidda skarpa havnarmann. Og tað er heldur ikki so løgið. Tað er í veruleikanum upplagt. Uttan spik, so avlagast okkara kendsla av at bøgva her norðuri á 62. breiddarstigi. Vit seta skermar móti tí havi, ið hevur hildið okkum á lívi í 1000 ár. Og við hesum orðum heilsa eg tjaldrinum og báðum bryggjunum, ið liggja opnar út í tann stóra heim.

Á trappuni í gomlu býráðshúsinum, Arnes Minde, vórðu seðlarnir róptir upp tá á døgum

Tónar í tíðini

Dorius í Depli

Løg hjá Knút Olsen

1. Sig mær, he-vur nakar sæð
Dorius úr Depli,
sum fór út ein friggjadag
at seia niður epli?

2. Dorius sást ongantíð
aftur millum manna;
fólk, tey spyrja bara hví,
men annars einki annað.

3. Stendur hann við sama lag
og setur niður epli?
Ella skal ein hugsa tað,
tey siga her í Depli?

4. Tí tað er, sum vera man,
altíð ein, ið sigur:
Stendur hann, so hevur hann
jú ikki sett seg niður.

Alexandur Kristiansen

Grisaflisapætur

1. Hvør er bara átta ár,
og hvør er tað, sum grætur?
Hvønn vil eingin spæla við?
Jú, tað er neyðar Pætur.

2. Pápin átti felikniv
og mamman triggjar grisar.
Pætur rak teir upp á loft
og skar teir so í flisar.

3. Pápin var í øðini,
og mamman misti hárið.
Pætur gav teim fleskasteik
sum plástur upp á sárið.

4. Men nú er vent í holuni,
øll geva honum gætur,
og tey siga: Hygg, har gongur
Grisaflisapætur.

Alexandur Kristiansen

Í Kina býr Lina

Í Kina býr Lina,
í Ghana býr Jana,
í Oman býr omman,
men pápin og mamman
og beiggja min Lohman,
tey bøgva í Amman.

Alexandur Kristiansen

